

Arrest

nr. 117 436 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 31 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 september 2013.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 31 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

2. Over de gegrondheid

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van verzoekers rechten van verdediging.”*

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheids- en van de motiveringsplicht. Tevens meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd in de beschikking van 23 september 2013 het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

De stukken van het administratief dossier, meer bepaald de bijlage 19ter van 2 maart 2012, leren dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie slechts een verklaring van wettelijke samenwoning en een kopie van haar paspoort neerlegde. Daarnaast, wordt de verzoekende partij ter gelegenheid van de bijlage 19ter verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 2 juni 2012, de volgende documenten voor te leggen: “bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen, bewijs samenwoont 1 jaar”. Blijkens het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij vóór 2 juni 2012 de stukken heeft neergelegd waarom haar uitdrukkelijk werd verzocht door middel van een bijlage 19ter. Waar de verzoekende partij stelt als zou niet afdoende zijn gemotiveerd waarom met de door haar neergelegde bewijsstukken geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van haar aanvraag, dient opgemerkt dat het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist, minstens laat zij hierbij na om te verduidelijken met welke door haar “neergelegde bewijsstukken” geen rekening zou zijn gehouden. Het motief van de bestreden beslissing steunt bijgevolg op de gegevens van het dossier. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het motief van de bestreden beslissing volstaat. Als na afloop van drie maanden niet alle bewijsdocumenten worden overgemaakt, weigert het gemeentebestuur de aanvraag. Het recht op verblijf kan bijgevolg niet worden erkend wanneer de gevraagde stukken niet werden voorgelegd. Deze beslissing dient geen andere motivering te bevatten.

De verzoekende partij maakt dienvolgens niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de (formele) motiveringsplicht. Noch geeft de bestreden beslissing blijk van een niet-correcte feitenvinding, of een kennelijk onredelijke conclusie.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel

niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. Daarenboven moet worden gesteld dat niet blijkt dat de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2003/86/EG valt, nu zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een naar behoren geattesteerde duurzame relatie onderhoudt en dus niet vaststaat dat zij een gezinslid is zoals bedoeld in artikel 4 van voormelde richtlijn.

De door de verzoekende partij hierbij opgeworpen schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsprincipe, evenals dat er sprake zou zijn van een manifeste beoordelingsfout, lijkt gelet op het voorgaande dan ook niet aannemelijk.

Voorts moet worden benadrukt dat de rechten van de verdediging en de hoorplicht zonder uitdrukkelijke bepaling in administratieve procedures enkel van toepassing zijn in tuchtzaken zodat in casu enkel kan worden geconcludeerd dat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat bestond bij het nemen van de bestreden beslissing (RvS 31 januari 2012, nr. 8036 (c)). Bovendien moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij de mogelijkheid werd geboden om haar aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten met alle door haar dienstig geachte stukken te onderbouwen, zodat niet kan worden gesteld dat zij haar visie niet kenbaar kon maken.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 30 september 2013 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 17 december 2013, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 23 september 2013 opgenomen grond, verwijst zij naar de synthesememorie en stelt zij dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de sociale en culturele bindingen met België. Tevens merkt de verzoekende partij op dat haar kind in België geboren zal worden.

De verwerende partij verwijst ter terechtzitting naar de nota.

2.3. In de mate waarin de verzoekende partij op 30 september 2013 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting slechts naar de synthesememorie verwijst en enkele erin aangehaalde elementen herhaalt zonder opmerkingen te plaatsen omtrent de beschikking van 23 september 2013, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter verwijzen en herhalen van elementen die in de synthesememorie werden aangevoerd kan *in casu* bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond.

De schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van “*artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging*”, van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*”, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging wordt niet aangetoond. Evenmin maakt zij aannemelijk dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET